

A fost odată ca niciodată o preafrumoasă prințesă, cu pielea albă ca neaua și părul negru ca abanosul, căreia i se spunea Albă-ca-Zăpada. Rămăsese de mică orfană, iar împăratul, tatăl ei, se recăsătorise.

Mama vitregă a fetei, invidioasă pe frumusețea Albei-ca-Zăpada, a poruncit unui vânător să o ducă în pădure și să o omoare. Vânătorului i-a fost însă milă de ea și i-a spus să plece cât mai departe de castel.

Rătăcind prin pădure, Albă-ca-Zăpada a ajuns într-o poieniță, unde a văzut o căsuță. Nu era nimeni acasă, dar înăuntru erau șapte pătături și șapte scăunele în jurul unei mese cu șapte farfurioare.

Albă-ca-Zăpada a mâncat puțin, apoi a adormit într-un pătuț. Acolo au găsit-o, când s-au întors de la lucru, cei șapte pitici care locuiau în căsuță. Au îndrăgit-o pe loc și au rugat-o să rămână să aibă grijă de ei.